

EEN ZAAK VAN DE FAMILIE

(A Small Family Business)

Toneelspel in twee bedrijven

door

ALAN AYCKBOURN

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN ZAAK VAN DE FAMILIE- A SMALL FAMILY BUSINESS** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALAN AYCKBOURN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **13** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jack McCracken - een zakenman
Poppy - zijn vrouw
Ken Ayres - zijn schoonvader
Tina - zijn oudste dochter
Roy Ruston - de man van Tina
Samantha - zijn jongste dochter
Cliff - zijn broer
Anita - de vrouw van Cliff
Desmond - zijn zwager
Harriët - de vrouw van Desmond
Yvonne Doggett - de zus van Harriët
Benedict Hough - een privédetective
Lotario Rivetti - Italiaanse zakenman
Uberto Rivetti - Italiaanse zakenman
Orlando Rivetti - Italiaanse zakenman
Vincenzo Rivetti - Italiaanse zakenman
Giorgio Rivetti - Italiaanse zakenman

(opm: het is de bedoeling van de schrijver dat de Italiaanse zakenmannen door één acteur worden gespeeld)

PLAATS:

Het stuk speelt zich af in de woonkamer, keuken, gang, op de overloop, in de badkamer en slaapkamer van de huizen van de diverse familieleden binnen een tijdsspanne van een week

TIJD:

Het heden.

EERSTE BEDRIJF

Het blijkt dat wij naar een dwarsdoorsnede van een modern of onlangs opgeknapt huis kijken, wellicht een luxeappartement. Het is een achteraanzicht. Vier kamers, twee boven en twee beneden. Beneden is aan de ene kant de woonkamer. Modern ingericht met gemakken als een stereo-set e.d., een sofa, leunstoelen, lage tafels. Neutraal vloerkleed. Het is een vrij grote ruimte, twee kamers die zijn samengetrokken en opnieuw gescheiden door een kamerscherm of scheidingswand, waardoor de zogenaamde 'nabije woonkamer' en de 'verre woonkamer' worden gevormd. Als mensen naar de 'verre woonkamer' gaan, worden zij gedeeltelijk, soms volledig, aan het zicht onttrokken. De deuren van de oorspronkelijke kamers zijn behouden en geven toegang tot:

De gang met een trap naar de eerste verdieping. Achterin is een voordeur, die toegang geeft tot een onbestemd pad en nog verderop de straat. Een andere deur in de gang geeft toegang tot de keuken, die in het volle zicht staat. Deze is modern en goed uitgerust en, evenals de woonkamer, ontbreekt het de keuken op afdoende wijze aan een persoonlijke noot, waardoor zij vrijwel identiek is aan honderd andere keukens. Er is een vierde deur in de gang die toegang geeft tot de eetkamer, die achter de keuken ligt en dus niet zichtbaar is. Een keukenluik verbindt deze twee kamers en, als deze openstaat, kunnen wij een glimp van de eetkamer zien. Achterin de keuken is er een achterdeur die toegang geeft tot een onbestemde tuin daarachter.

De trap in de gang gaat naar de overloop boven, die gelijk is van vorm aan de gang met, wederom, vier deuren. De twee achterste geven toegang tot kamers (vermoedelijk slaapkamers) die wij niet kunnen zien. Wel zichtbaar en boven de woonkamer (maar slechts half zo diep) is een slaapkamer met een tweepersoonsbed, moderne kasten met schuifdeuren, enz. In stijl, is de kamer opnieuw modern en nietszeggend. Bijna alsof de eigenaren in alle gevallen tevreden waren met een standaard lijn van goede, moderne, massaproductie artikelen. Wat, zoals wij zullen ontdekken, inderdaad het geval is. Als laatste, aan de andere kant van de overloop, tegenover de slaapkamer, de badkamer. Bijpassende moderne inrichting, bad met douchegordijn, toilet, wasbak, enzovoort, alles in een passende onopvallende pasteltint.

In de loop van het stuk, dienen de verschillende gebieden als kamers in de verschillende huizen van de familie. Op het moment zijn ze echter wat wij van ze verwachten, wat een enkel huis is. Het huis van Jack en Poppy.

Het is een winteravond. De hele benedenverdieping en de overloop zijn verlicht. Poppy, een vrouw van veertig, staat bij de voordeur, haar gezicht tegen een van de kleine ramen ernaast gedrukt, en kijkt in de duisternis. In de woonkamer praten tien gasten op gedempte toon met elkaar. Het zijn: Ken Ayres, de vader van Poppy, een man van in de zeventig, ooit de drijvende kracht van het gezin maar nu vrij buitenissig en onvoorspelbaar. Ook aanwezig zijn zijn zoon, Desmond Ayres, een gezette, incompetente, pietluttige man van 42; Harriët 44, de vrouw van Desmond, een magere, zenuwachtige vrouw met een ongelukkig gevoel voor kleding; de oudere zus van Harriët, Yvonne, 50, die in tegenstelling eenvoudig, zelfs sober, gekleed is. Kalm, beheerst en doelmatig. Ze staat in de buurt van Ken, waar zij stil en efficiënt voor hem zorgt. Ook de jongere broer van Jack, Cliff, 40, die zichzelf graag ziet als een toegankelijke en joviale kerel, hoewel zijn behoefte om aardig gevonden te worden hem een zekere zwakte geeft; de vrouw van Cliff, Anita, 36, een aantrekkelijke vrouw, veel te duur gekleed, uitbundig en sluw; bij haar, en schenkt eigenlijk teveel aandacht, is Uberto, een elegante Italiaanse zakenman van 35.

Als laatste zijn er nog de jongere familieleden. De oudste dochter van Jack en Poppy, Tina Ruston, is 23 en lijkt op haar moeder. Ze is sterk, slagvaardig en bezit een volwassenheid die gepaard gaat met de aanvaarde verantwoordelijkheid van het zorgen voor twee kleine kinderen en het omgaan met haar onhandige echtgenoot, Roy Ruston, die 25 is en een hopeloze dromer. Erg aardig om kort te ontmoeten, en onuitstaanbaar om mee te leven. Hij begint reeds spijt te krijgen van het gezin dat hij zes jaar geleden heeft gesticht met zoveel voorbarige overgave. Het jongere zusje van Tina, Samantha, 16, completeert het gezelschap. Ze verschilt enigszins van de anderen, ze lijkt zich ervan bewust dat zij alleen is, nog op school en vrijgezel, ze vertegenwoordigt een nieuwe en andere generatie. Ze is op een punt waar het leven vaak een pijnlijke en zeer persoonlijke ervaring is.

Iedereen heeft iets te drinken en wacht op de komst van nog iemand. We hebben een paar tellen om het plaatje in ons op te nemen. Dan ziet Poppy, bij het raampje in de gang, iemand naderen. Ze haast zich naar de woonkamer.

Poppy: Sst! Allemaal! Hij is er. *(het gebabbel verstomt. Een of twee 'Sst's')* Jack komt eraan. Zijn auto draaide net de weg op. Kunnen we alsjeblieft de lichten uitdoen? *(men werkt mee door de lamp in hun nabijheid uit te doen. Poppy doet de plafondblampen uit met de schakelaar bij de deur)*

Ken: Wat gebeurt er nu dan?

Yvonne: Jack komt eraan, meneer Ayres. Hij komt zo binnen.

Ken: Jack wie?

Poppy: Allemaal! Zo stil mogelijk, alsjeblieft. Ik zal proberen dat hij meteen de woonkamer in gaat.

Anita: *(uit het donker, met een giebellachje)* Het is wel erg donker.

Anderen: Sst!

Poppy: *(gaat naar de keuken)* Zo stil mogelijk. Hij komt binnen via de garage. *(ze gaat naar de keuken en doet alsof zij bezig is bij de gootsteen)*

Anita: *(uit de duisternis)* Ooohh!

Allen: Sst!

Anita: Wie deed dat? Wie was het die dat deed?

Cliff: Stil zijn.

Anita: Nee, dat deed echt zeer. Wie deed dat?

Allen: Sst!

Tina: Stilte! Hij is er. *(een stilte. De achterdeur gaat open. Jack, een krachtige, energieke man van 45 komt op met een jas aan)*

Jack: Ik ben er weer.

Poppy: *(kust hem)* En hoe ging het?

Jack: Goed. Je weet wel. Warme afscheidsbetuigingen. Het gebruikelijke werk. We zullen je altijd blijven missen, we zijn godzijdank eindelijk van hem af ...

Poppy: *(met genegenheid)* Dat hebben ze niet gezegd.

Jack: Ze dachten het. Juichten me door de poort toe, echt. Tot ziens, ouwe rukker, tot ziens. *(voelt aan dat zij licht nerveus is)* Ik ben toch niet te laat?

Poppy: Een beetje maar.

Jack: *(bekijkt haar voor het eerst eens goed)* Je hebt je helemaal mooi aangekleed, hè?

Poppy: Nee, ik heb dit al jaren.

Jack: *(een nare gedachte)* Het was toch niet de bedoeling dat we uitgingen?

Poppy: Nee, nee.

Jack: Godzijdank. Ik hoef verder niemand meer te zien. Niet vandaag. *(hij gaat naar de gang)*

Anita: *(zachtjes)* O, jee. Wat jammer nou.

Tina: Sst!

Poppy: Schenk jij wat te drinken voor ons in? *(Jack hangt in de gang zijn jas op)*

Jack: *(terwijl hij dat doet, roept hij naar haar terug)* Ik reed vanavond langs de fabriek...

Poppy: Wat zeg je?

Jack: Net, op weg naar huis, reed ik langs mijn nieuwe kantoor. Weet je, ik voelde mij plotseling erg opgewonden. *(hij staat weer in de deuropening van de keuken)*

Poppy: Daar ben ik blij om.

Jack: Dit wordt een absolute topper voor ons, schat, echt. Dit wordt 'm.

Poppy: Dat moet wel als jij er iets mee te maken hebt...

Jack: *(houdt haar vast)* Nee, nee. Niet ik. Wij. Jij en ik.

Poppy: *(gelooft dit niet echt)* Ja. *(ze kussen elkaar)*

Jack: Kom op, waarom ben je helemaal chic aangekleed?

Poppy: Geen bepaalde reden. Ik had er gewoon zin in.

Jack: Je probeert zeker om mij niet aan mijn werk te laten denken? Eh?

Poppy: *(verlegen met het publiek een deur verder)* Doe niet zo raar.

Jack: Is Sammy boven?

Poppy: Nee, ze is uit vanavond.

Jack: Dus alleen wij tweeën?

Poppy: Ja, verder is er niemand.

Jack: Aha.

Poppy: Kom op. Schenk iets te drinken in voor ons.

Jack: *(pakt haar hand en begint haar mee te voeren)* Maar eerst, volg mij.

Poppy: Waar gaan we heen?

Jack: *(gaat richting de trap)* Niet ver, dat beloof ik je. Niet ver.

Poppy: *(gealarmeerd)* Jack, nee, dat gaat niet. Niet nu.

Jack: Ik heb er nu zin in. Ik schaam mij niet om te zeggen ...

Anita: *(gedempt)* O, mijn god...

Poppy: Nee, dat gaat niet. Echt. Jack. *(Poppy maakt zich los van Jack en blijft onderaan de trap staan. Jack loopt verder de trap op)*

Jack: Kom op.

Poppy: Nee.

Jack: *(krachtiger)* Kom op.

Poppy: Nee, ik ga hierheen. *(ze wijst naar de woonkamer)* Ik wil wat drinken.

Jack: Poppy ...

Poppy: *(opent de deur)* Ik ben hier.

Jack: Poppy, moet ik naar beneden komen om je te halen ...

Poppy: Doei-doei. *(Poppy gaat de woonkamer in en sluit de deur. Ze voegt zich bij de rest van haar gasten)*

Jack: Poppy!

Poppy: *(roept meisjesachtig)* Joe-hoe! *(tegen de anderen)* Het spijt me zo erg. Dit is zo gênant.

Tina: *(sist)* Mam. Wat moet dit voorstellen?

Poppy: Het is de enige manier om hem hier te krijgen. *(roept)* Joehoe!

Jack: Ik zal je moeten komen halen, Poppy...

Cliff: Dit wordt gemakkelijk.

Anita: Het is goed, Poppy, we houden onze ogen wel dicht.

Poppy: Sst!

Jack: Poppy! Als ik je moet komen halen, Poppy... dan weet je wat dat betekent, toch? *(begint zijn jasje uit te doen)* Dat betekent de stevige aanpak. Stevig en hard. Poppy. *(hij gooit zijn jasje over de trapleuning en begint, met zware pas, de trap af te komen)* Goed. Hier komen de vikingen. Hoor je hem al komen, Poppy? *(hij doet zijn stropdas af en begint zijn overhemd los te maken)* Het is Erik de Harige, op zoek naar jou. *(Anita giechelt)*

Roy: Erik de Wie?

Poppy: O god, ik wil dood. Echt, ik wil dood.

Jack: *(met een vreemd Noors accent)* Nordsky! Nordsky! Waar is ze verstohtuh da kleine Engele-Sexy meisje? Da komt hij, Harige Erik met zijn vlezige bijltjie ... *(langzaam opent hij de deur van de woonkamer en tast onderhand om de hoek naar het lichtknopje. Roept zacht)* Engele-Sexy Meisje! Kom voor een plundertocht. Kijk eens wie hier is. Kijk eens wie hier is... *(doet het licht aan)* Kijk eens - O, Jezus Christus! *(iedereen brult het uit)*

Poppy: Kijk eens wie hier is. *(Jack staat perplex. Poppy, die zich vrijwel net zo erg geneert, knuffelt hem temidden van alle vrolijkheid. De volgende zes dialogen overlappen elkaar)*

Jack: Dit geloof ik niet. Dit geloof ik echt niet. Hoelang zijn zij hier al?

Poppy: Het spijt me, Jack, ik wilde echt niet dat het zo zou gaan, geloof me.

Jack: Dat was zonder twijfel het meest gênante moment uit mijn leven...

Cliff: *(tegelijktijd met het voorgaande)* Ik wou dat ze door waren gegaan. Het werd net interessant, niet dan?

Anita: Fascinerend. Wat was al dat vikingen gedoe, dat zou ik wel willen weten?

Uberto: Viking? Per favore, che cos'è un viking? *(Anita begint het uit te leggen)*

Jack: *(kiest Ken uit en geeft hem een hand)* Hallo, Ken ouwe jongen, hoe is het met jou? Wat een rotgeintje om met iemand uit te halen.

Ken: *(uitbundig)* Hallo, dan. Hallo dan, ouwe jongen. Goed je hier te zien.
(tegen Yvonne) Wie is dat?

Yvonne: Dit is Jack. Jack ken je wel, Ken.

Ken: Natuurlijk, het is Jack. Ik ken Jack. Hij is mijn schoonzoon. *(probeert een einde aan het gekrakeel te maken)* Dames en... Dames en...

Poppy: Sst! Iedereen!

Desmond: Stilte, allemaal ... even stil nou... *(stilte)*

Ken: *(tegen Yvonne)* Wie is dit, dan?

Desmond: Ik ben Desmond, pap. Allemaal, ik denk - dat mijn vader even het woord wil hebben.

Ken: Ik zal het kort houden omdat ik weet dat u weet dat we allemaal weten over wie wij het hebben. Dat weten we allemaal. Onze Jack hier - *(hij pakt Desmond bij de arm, die voorzichtig de hand verwijdt en op de arm van Jack legt)* - mijn schoonzoon... *(verward door het gebaar van Desmond)* Wat was dat?

Desmond: Niets, pap.

Ken: Nou, laat dat. *(vervolgt)* Jack, mijn schoonzoon, toegewijd echtgenoot van mijn Poppy daar, die naar huis is gekomen om de zaak te gaan leiden, en het enige wat ik kan zeggen is, welkom thuis, Jack, en geen minuut te vroeg... *(applaus)* Dat is alles wat ik wilde zeggen. *(applaus)*

Jack: *(begint aan zijn antwoord)* Nou, Ken, het spijt me-

Ken: Toen ik dit bedrijf begon, had ik vijftig pond, een handkar en een goede vrouw. Nou, in de loop der jaren is het geld gedevalueerd, de handkar vergaan en Gracie? - Nou, Gracie, god hebbe haar ziel, is van ons heengegaan. Alleen haar naam leeft voort in het bedrijf, Ayres and Graces. Ayres, dat ben ik. Graces, dat is zij. En ik weet dat als zij hier zou zijn - wat ze waarschijnlijk wel is, aangezien ze er om bekend staat dat ze nooit een feestje voorbij laat gaan - dan zou ze zonder twijfel mijn woorden herhalen dat als er ook maar iemand is die dit bedrijf de volgende eeuw in kan leiden, dan is Jack van onze Poppy daar de man voor. Hij heeft wonderen verricht voor dat nutteloze stelletje diepvriesvoer handelaren, waar hij net is weggegaan. Wat gaat hij in godsnaam doen voor een goed bedrijf? *(gelach en applaus)*

Jack: *(na te hebben gekeken of Ken klaar is)* Dank je, Ken. Ik zal mijn best doen. Ik zet mijzelf schrap voor een cultuurshock als ik van de vissticks in het meubilair spring - en ik hoop dat je hebt gezien dat alle meubelen en accessoires in dit huis uit de juiste winkel komen. Nou ja, een mens heeft al genoeg problemen zonder schoonfamilie... *(gelach)* Nou, ik denk dat wij ons er allen van bewust zijn dat de zaken onlangs minder voortvarend gaan. Er is weinig vraag, dat weten we. Als gevolg wordt er ook weinig geproduceerd en over het algemeen

denk ik dat, voor zover ik kan zien, er gezegd kan worden dat iedereen de moed een beetje heeft laten zakken. Nu is het in dit land moeilijk voor een zakenman om ook maar iets te zeggen dat enigszins idealistisch klinkt, zonder dat iedereen dubbel ligt van het lachen. Voor hen klinkt het sowieso als een tegenstrijdigheid. Maar. Zo simpel mogelijk gezegd. Als ik verder niets doe, en ik kan u verzekeren dat ik in de komende maanden genoeg wil doen, maar als ik daar verder niet in slaag, ben ik vastbesloten één eenvoudig idee te introduceren. En dat idee is algemeen vertrouwen. *(hij houdt stil voor het effect)*

Ken: Algemeen wat zei hij?

Yvonne: Vertrouwen.

Ken: O, algemeen vertrouwen. Ja.

Jack: Ik praat over het instellen van het begrip dat, voor elk afzonderlijk lid van dat bedrijf, daar werken niet langer een kwestie is van nemen, nemen, nemen... of het nou ruwe materialen van de werkvloer zijn, een extra vijftig pond voor auto-onkosten of paperclips van het kantoor. We zijn daar omdat we echt geloven in wat wij produceren. Laten we proberen het idee over te brengen dat zoveel van ons er zo sterk in geloven, dat we zelfs graag bereid zijn om iets te investeren. Moeite. Hard werken. Vertrouwen. Waar denkt u dat wij zullen staan als ons dat lukt? Dat zal ik u zeggen, bovenaan in onze klasse, daar staan we dan. We zijn een klein familiebedrijf. Zelfs vandaag de dag zijn we in wezen nog hetzelfde als dat wij altijd zijn geweest. Er bestaat geen wij en zij. Als het eropaan komt, is het wij allemaal. Meer bestaat er niet. Wij. Ken en Des en Roy, daar. Alle jongens die voor ons werken; alle dames op kantoor. Ze zijn zo goed als familie, toch? Het kan niet zo moeilijk zijn om iets te bereiken. Het enige wat ik zeggen wil is - laten we beginnen met de paperclips, okay? Laten we beginnen met vertrouwen, meer niet... *(na een korte stilte)* Sorry. *(een nogal verbijsterde stilte, dan applaudisseert iedereen)*

Ken: Geweldige toespraak, Jack, geweldige toespraak...

Jack: Dank je wel.

Ken: Ik wist wel dat ik de juiste man had genomen.

Desmond: *(vertrouwelijk, tegen Jack)* Precies wat we nodig hadden. Heel inspirerend.

Jack: Dank je wel.

Roy: Fantastisch. Ik begreep er geen woord van, maar fantastisch.

Poppy: Roy, kan jij ervoor zorgen dat iedereen iets te drinken krijgt?

Roy: Roger. *(tijdens het volgende gaan Roy en Desmond naar de 'verre woonkamer' om hun glazen opnieuw te vullen. Harriët volgt. Poppy blijft met Ken en Yvonne praten. Samantha gaat in een hoekje zitten met haar halflege glas cola en leest verder in een boek met harde kaft)*

Anita: *(over dit laatste)* Je bent een heerlijk spreker, Jack. Prachtig. Ik kan uren naar je luisteren.

Jack: Ik meende het, Anita.

Anita: Jack, ik wil je voorstellen aan Uberto Rivetti. Uberto is een zakenrelatie van Cliff. Overgekomen uit Italië.

Jack: Hoe maakt u het, meneer Rivetti.

Anita: Dit is mijn zwager - *(tegen Jack)* - hij spreekt eigenlijk alleen maar Italiaans. Mio cognato. Jack.

Uberto: Piacere. Grazie per avermi invitato. Che bella casa!

Jack: Dank u. *(tegen Anita)* Wat zegt ie?

Uberto: E che bella famiglia. Sua moglie e le bambine sono simpaticissime.

Anita: Grazie. Uberto zei dat hij je toespraak mooi vond.

Jack: O, dank u zeer. *(tegen Anita)* Hoe lang spreek jij al Italiaans?

Anita: Ik ben het aan het leren. Van cassette. Ik luister er 's morgens naar als ik aan het joggen ben. Probleem is wel, dat ik het beter spreek als ik in beweging ben. Luister, Jack, het spijt me dat we niet kunnen blijven, maar Uberto heeft een dinerafspraak en ik heb beloofd dat ik op hem zou letten...

Jack: O, da's jammer...

Anita: We wilden even langskomen. Alleen om je even te feliciteren.

Jack: Gaat Cliff ook al, dan...?

Anita: Nee. Nee. Cliff niet.

Jack: *(lichtelijk opgelaten)* Nee. Pardon.

Anita: *(kust hem)* Ik zie je snel weer.

Uberto: Tot ziens.

Jack: Ja. Ciao!

Uberto: Ciao! Si! *(Anita en Uberto gaan richting de voordeur. Poppy loopt met ze mee)*

Ken: *(vertrouwelijk)* Kom morgen met mij praten, goed? Thuis.

Jack: Natuurlijk.

Ken: *(verwijdert zich)* Ik ben de hele dag thuis. Goed?

Jack: Ik kom ... prettige avond, dan.

Yvonne: Prettige avond, Jack. Ik moet hem thuisbrengen... *(Ken en Yvonne begeven zich naar de voordeur, waar Poppy Anita en Uberto uitlaat. Cliff komt uit de 'verre woonkamer' tevoorschijn)*

Poppy: O, ga jij ook al, Yvonne? Blijf je niet nog even wat eten?

Yvonne: Nee, Ken wil graag naar huis. Hij blijft nooit zo laat op...

Cliff: Nu kan je zeker wel wat te drinken gebruiken, Jack?

Jack: Alsje. Ik ga me even oprispen. Scotch. Met een hoop water.

Cliff: Komt eraan. *(hij gaat terug naar de drankjes)*

Tina: *(kust Jack)* Fantastisch, pap. Geweldig ...

Jack: Sorry, het was niet mijn bedoeling om zo door te draven.

Tina: Nee, echt. Wat je zei, vond ik absoluut te gek. Het werd tijd dat iemand dat eens zei.

Jack: O, dank je. Lovende woorden van je eigen dochter. *(Tina gaat beide kamers af en verzamelt lege glazen en schaaltes met zoutjes die bijgevuld moeten worden. Samantha is nu aan het lezen terwijl ze naar haar walkman luistert. Jack bemerkt haar)* Dag, Sammy.

Samantha: Dag, pap.

Jack: Ik had je niet gezien. Alles in orde?

Samantha: Ja, het gaat goed.

Jack: Goed. *(ze blijken verder niets tegen elkaar te zeggen te hebben)* Mooi. *(Ken, Yvonne, Anita en Uberto gaan door de voordeur af. Jack gaat weer de gang in. Terwijl hij dat doet, komt Poppy terug van de voordeur nadat zij de bovenstaande gasten een prettige avond heeft gewenst)*

Poppy: Het is de bedoeling dat dit een feestje is, weet je, geen uitzending voor de politieke partijen.

Jack: Sorry, ik heb al gezegd dat het mij speet. Ik heb mij verontschuldigd.

Poppy: *(knuffelt hem)* Ik was zo trots op je. Echt trots.

Jack: Ach, nou ja...

Poppy: Als de hele klerewereld net zo goed was als jij, dan zouden er geen problemen zijn, meer kan ik niet zeggen. *(kust hem snel)* Ik houd heel veel van je.

Jack: Ik houd van je.

Poppy: Maar houd geen toespraken meer anders krijgen we nooit iets te eten, okay?

Jack: *(glimlacht)* Beloofd. *(Jack gaat de trap op. Poppy gaat via de verre deur de woonkamer binnen om te kijken of alles goed gaat. Tegelijkertijd komt Tina met een lege chipsschaal door de nabije deur de woonkamer uit)*

Tina: Wil je niet teveel herrie maken daarboven, pap? Kevin en Michelle slapen.

Jack: *(tevreden)* O, heb je de vreselijke verschrikkingen meegenomen?

Tina: We moesten wel. Marianne is voor veertien dagen naar huis in Duitsland.

Jack: Jij gaat ook steeds verder. Want toen ik jong was...

Tina: Tijden veranderen, pap. Ik zeg steeds tegen je...

Jack: Duitse kindermeisjes! Blijven jullie vannacht slapen?

Tina: Ja. Roy en ik slapen in de logeerkamer samen met Kevin. Michelle slaapt bij Sammy.

Jack: Had Sammy geen bezwaar?

Tina: Ze had geen keus.

Jack: Haar kamer is net zo moeilijk binnen te komen als Fort Knox. Het heeft een cijferslot, heb je het gezien?

Tina: Maak ze nou maar niet wakker. *(Jack gaat de slaapkamer in en, nadat hij zijn jasje en stropdas op het bed heeft gegooid, gaat hij de overloop af en eerst de ene en daarna de andere verre slaapkamer in. Tina gaat intussen naar de keuken en zoekt de kastjes af naar meer chips. Poppy komt door de verre deur van de woonkamer)*

Poppy: *(ziet Samantha alleen zitten)* Ik ben blij dat je hiervoor beneden bent gekomen, Sammy. Je vader vindt het erg leuk van je.

Samantha: Dat zal wel.

Poppy: Hoe dan ook, het is goed dat je hier bent en niet de hele avond op je kamertje zit.

Samantha: Ik kan niet op mijn kamer zitten, daar heeft ze die achterlijke baby gedumpt, toch?

Poppy: Nou, Sammy, zo kan het wel weer.

Samantha: Die gaat over al mijn spulletjes lopen piesen en kotsen.

Poppy: Nee, dat doet ze niet, ze slaapt als een roos. Ze is pas twee. Ze is een prachtig mensje.

Samantha: Ik haat baby's. Ik haat de lucht ervan.

Poppy: Dat zeg je niet meer als je er zelf eentje hebt.

Samantha: Ik neem niet van die achterlijke baby's.

Poppy: Nou, Sammy, ik waarschuw je. Nog een keer en je gaat regelrecht naar je - en ik laat je vader beneden komen.

Samantha: Te gek. Misschien praat hij dan wel met me.

Poppy: O, Sammy, waarom ga je niet gezellig met iedereen praten? Ze vinden het allemaal leuk als jij er bent. Vooruit.

Sammy: *(gaat verder in haar boek)* Ik heb geen zin om gezellig te doen.

Poppy: *(zucht)* Ik weet niet, ik weet het zeker. Hij is gek op je, je vader, dat weet je, dat is hij echt. *(Poppy steekt de gang over en gaat de keuken in. Tina heeft tevergeefs gezocht naar een bijvulling voor de schaal)*

Tina: Mam, heb je nog meer chips?

Poppy: Ja, daar bovenin het - Nee, geef ze niet meer, we gaan zo eten.

Tina: Moet ik je even helpen dan.

Poppy: Ja - het meeste heb ik al gedaan - als jij daarheen gaat, dan geef ik alles aan je door, okay? *(Tina gaat naar de eetkamer. Poppy opent de koelkast en begint er met folie afgedekte borden uit te halen. Het folie haalt zij eraf en geeft de borden door het luik aan Tina. Cliff, die zowel voor zichzelf als voor Jack een drankje mee heeft, loopt door de woonkamer. Aan een vrije vinger hangt een ijsemmer)*

Cliff: *(tegen Samantha)* Zou iemand deze weer kunnen vullen?
(Samantha negeert hem, kennelijk verdiept in haar boek) Iemand?
Wie dan ook?

Samantha: Wat? *(Harriët die dit vanaf een ander deel van de kamer heeft aangekeken, komt nu aanmarcheren en neemt de emmer van hem aan)*

Harriët: Goed, ik doe het wel.

Cliff: O, dank je.

Harriët: Het heeft lekker veel zin om dat kind te vragen om iets te doen.

Cliff: Het ijs ligt in de vriezer.

Harriët: *(terwijl zij gaat)* Tjee! Dat is raar? *(Harriët loopt door naar de keuken. Samantha trekt een gezicht tegen haar rug. Cliff lacht, onverstoord, en gaat naar boven op zoek naar Jack)* Ik kom alleen deze even bijvullen.

Poppy: Je weet de weg. *(terwijl Poppy de borden door het luik aangeeft, pakt Harriët een vol bakje met ijsklontjes uit de vriezer, dat zij eerst onder de kraan houdt om de klontjes los te krijgen, en vult daarmee de emmer. Poppy door het luik, tegen Tina)* Schuif alles maar een beetje op als het niet lukt. Er moet plek genoeg zijn. *(Cliff, nu boven, is op zoek naar Jack)*

Cliff: *(roept)* Jack! Jack! Ik heb je borrel hier, kerel.

Jack: *(komt uit een van de verre slaapkamers)* Sst! Ze slapen.

Cliff: O, ja, dat klopt. Alsjeblieft.

Jack: Dank je. *(trekt Cliff terug over de overloop)* Hier, moet je hier eens naar komen kijken. Heb je ooit wel eens zoiets gezien? *(ze verdwijnen tijdelijk. In de woonkamer zit Desmond met Roy te praten die de stereo heeft aangezet. Samantha zit en leest verder. Onderhand: in de keuken)*

Harriët: *(zonder aanleiding)* Het begint nu kritiek te worden, snap je.

Poppy: *(verdiept in haar taak)* Hm-mm?

Harriët: Ik ben niet langer welkom in mijn eigen huis, daar komt het op neer.

Poppy: O jee.

Harriët: Ik denk dat dit de eerste keer sinds langer dan een maand is, dat ik de moed heb om een keuken binnen te lopen.

Poppy: Gelukkig voor jou. Ik wou dat ik zo zenuwachtig was.

Harriët: Jij kan rustig lachen. Voor jou maakt het niet uit, Poppy, jij hebt altijd nog een baan om in weg te vluchten.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto